

Чернівецька обласна бібліотека для дітей

Футбол на Буковині

Чернівці, 2012

ББК 75.578(4УКР-4ЧЕН)

Ф 96

Футбол на Буковині (біографії футболістів та тренерів): метод. матеріали / Чернівецька обласна бібліотека для дітей; уклад. О. М. Сторощук, Т. О. Дудчак. – Чернівці, 2012. - 20 с.

Методичні матеріали розраховані на бібліотекарів, організаторів дитячого читання, школярів.

Укладач

О. М.Сторощук, Т. О. Дудчак

Комп'ютерна верстка, набір

Т. О. Дудчак

Відповідальна за випуск

Л. М. Кирилюк

Чернівецька ОДБ, Чернівці, 2012

Зам. № 6

Тираж 18

Історія та розвиток футболу на Буковині припадає на початок 20 століття, за часів володарювання Австро-Угорщини.

Започаткували футбол в нашому краї брати Мауери, які у 1902 році проводять перші уроки по футболу на базі Чернівецького університету.

В 1903 році створюється перший футбольний клуб ДФК (Дойчен Футболен Клуб) на базі студентів. Незабаром з'являються нові футбольні клуби – РФК, «Баск», «Гакоах», «Буковина» та інші.

Буковинський футбол стрімко розвивається. Найпопулярнішим футбольним клубом на сучасному етапі є «Буковина». Тренери та футболісти ФК «Буковина» виходять на всеукраїнський загальноєвропейський та світовий рівні, чим прославляють свій край.

Гунчак Руслан Іванович

Руслан Іванович Гунчак народився 9 серпня 1979 року в селі Шишківці Чернівецької області. В сім років він записався до футбольної секції. Першим тренером Руслана був Онуфрій Григорович Савчук. Коли він навчався у восьмому класі, його футбольна школа із-за фінансових проблем була закрита, тому Руслан мав намір закінчити грати у футбол. Але після вступу до Івано-Франківського технікуму, він продовжив займатися футболом, потім Гунчака запросили до донецького спортивного інтернату, де він навчався протягом чотирьох років. Мешкає в Чернівцях, інколи навідується до рідного села Шишківці, де живуть батьки: Іван Дмитрович і Марія Петрівна. Одружений. Разом із дружиною Тетяною виховують сина Миколу (2006 р. н.).

Клубна кар'єра

Влітку 1998 року потрапив до футбольного клубу «Буковина». На професійному рівні дебютував 31 липня 1998 року в матчі 1 туру Першої ліги України сезону 1998/99 проти одеського «Чорноморця» (6:0), Гунчак вийшов на 78 хвилині замість Євгенія Лашука. Всього за «Буковину» він грав протягом трьох років та провів 95 матчів, забив 12 м'ячів.

В 2002 році грав за івано-франківське «Прикарпаття», куди був запрошений Олександром Іщенком. Всього за клуб він провів 17 матчів в Першій лізі. Влітку 2002 року Гунчак перейшов до маріупольського клубу «Металіст», пізніше клуб називатиметься «Іллічівець», з яким підписав дворічний контракт. У Вищій лізі України

дебютував 7 липня 2002 року в домашньому матчі проти полтавської «Ворскли-Нафтогаз» (4:1). Всього за «Іллічівець» він провів 46 матчів та забив 2 голи, також Руслан провів 4 матчі та забив 2 голи за «Іллічівець-2» у Другій лізі.

В липні 2004 року підписав контракт с харківським «Металістом», хоча також міг перейти до «Ворскли» або «Закарпаття». В команді він грав на протязі року, став основним гравцем і зіграв 24 матчі та забив 4 м'ячі за «Металіст».

Влітку 2005 року перейшов до клубу «Харків», тому що хотів грати під керівництвом Генадія Литовченка. В сезоні 2007/08 Гунчак разом з Федецьким став найкращим бомбрадиром клубу, він та Артем забили по п'ять м'ячів.

Гунчак Руслан виступав також за команду «Дрім–Тім» в чемпіонаті Чернівецької області і за команду «Лужани» в аматорському чемпіонаті України. За «Лужани» він провів 4 матчі і забив 1 гол.

У 2009 році підписав контракт з азербайджанським футбольним клубом «Сімург». 9 липня 2009 року дебютував у єврокубках в матчі кваліфікації Ліги Європи проти ізраїльського «Бней Іегуди». «Сімург» поступився ізраїльтянам з рахунком (4:0 по сумі двох матчів). Гол Руслана в матчі чемпіонату Азербайджана проти «Карвана», був визнаний найгарнішим голом «Сімурга» в першій половині чемпіонату.

В липні 2010 року підписав річний контракт з «Буковиною», хоча планував вже завершити свою кар'єру футболіста. За підсумками першої половини сезону 2010/11 Гунчак став найкращим бомбардиром Першої ліги, разом з Матвієм Бобалем забив 13 м'ячів.

Стиль гри

Гунчак виступає на позиції півзахисника, також може зіграти в захисті. Він різноплановий гравець. Володіє гарним ударом.

В чемпіонатах України (всі ліги) провів 310 матчів, забив 51 м'яч. В Кубку України провів 19 ігор, в яких відмітився 2 точними влучаннями.

Дзівідзінський Євген Романович

Директор ФОК «Олімпія», гравець і багаторічний тренер футбольної команди «Легмаш».

Народився 8 серпня 1946 р. в с. Княже Снятинського району Івано-Франківської області.

У 1954 року переїхав з сім'єю до Чернівців. Закінчив Садгирську восьмирічну школу. Середню освіту отримав у вечірній школі, оскільки поїхав грати у футбол за команду Сторожинця (воротарем), за яку виступав у 1964р. У 1965р. грав за Красноільськ Сторожинецького району. Восени 1965р. отримав запрошення до «Буковини» (тренер – Михайло Борисович Корсунський). В команді майстрів був 2 місяці (основний голкіпер був Чоба Кахлик, молоді – Олександр Пронін і Євген Дзівідзінський). Потім призвали в армію – прослужив три роки у СКА (Єлгава, Латвія).

З 1969р. до 1997р. працював на виробничому об'єднанні «Легмаш». Спершу –шлифувальником, а з 1997р. – інструктором по спорту та директором утвореного спортклубу «Легмаш» (на той час закінчив Івано-Франківський фізкультурний технікум). Стояв на воротах за команду «Легмаш». З серпня 1969р. до 1976р. був граючим тренером (припинив виступи через проблеми з почками), далі до 1997 р. – просто тренером, поки не збанкрутіло підприємство і не розформувалася команда.

У 1972р. ще раз запрошували до «Буковини» (тренер – Олександр Павленко) – відмовився, оскільки перебував на «Легмаші» у черзі на отримання квартири. У 1981р. той же Олександр Павленко запрошував до «Буковини» другим тренером. Не погодився з тієї ж «квартирної» причини, плюс, як зазначив сам Євген Романович, «не хотів «Легмаш» залишати».

«Легмаш» завершив виступи на обласній арені в якості найтитулованішого аматорського колективу. Під керівництвом Євгена Дзівідзінського команда 11 разів грала у фіналі Кубка області, 7 разів виграла Кубок області і 8 разів ставала чемпіоном області.

Спортклуб «Легмаш» двічі отримував перехідний Червоний прапор як кращий колектив фізкультури Чернівців. Представники «Легмашу» були чемпіонами України з водного туризму, срібними призерами Мінлегхарчомаш СРСР з волейболу (чоловіки), неодноразовими переможцями облради «Авангард» та міських змагань.

У 1997р. перейшов працювати заступником директора міської СДЮСШ «Буковина» з футболу.

Був ініціатором передачі ФОК «Легмаш» (який почали будувати теж, коли Євген Романович був інструктором по спорту на підприємстві, директор – Йосип Степанович Хомко) до комунальної власності міста з подальшою добудовою. Міська влада (голова – Микола Федорук) погодилася взяти об'єкт, який використовувався як ринок і стоянка, у комунальну власність міста, а керівництво «Легмашу» (генеральний директор – Юрій Васильович Китар) – передати. Таким чином, зусиллями міської влади ФОК «Олімпія» був добудований і офіційно відкритий 29 вересня 2004р.

З того часу Євген Романович Дзівідзінський став директором ФОК «Олімпія».

Євгена Романовича часто називають Геннадієм Романовичем. Як він сам пояснив, це «буковинські нюанси»: «На Буковині Євгена називають іноді «генею», так і з'явилося ім'я Гена, тож з часом мене навіть в документах стали записувати мене Геннадієм».

Заяць Вадим

Народився 1 червня 1974 року в Чернівцях. Виступав у командах "Зірка" (Кіровоград), "Металург" (Запоріжжя), "Таврія" (Сімферополь), "Закарпаття" (Ужгород). Грав під орудою таких відомих тренерів, як Мирон Маркевич і Михайло Фоменко. У складі запорізького "Металурга" виступав у єврокубках. У "Буковині" грав у 1993 – 1998 роках. У чернівецькій команді провів 135 матчів (1 гол). Срібний призер першості України (перша ліга) – 1995/1996. У 2010 році став. головним тренером чернівецької "Буковини". Під орудою Вадима Григоровича буковинський клуб здобув путівку в першу лігу.

Киселися Юрій

(футбол, ампула – воротар)

Чемпіон Всесвітньої Універсиади - 2009, майстер спорту міжнародного класу.

Народився 1.05.1987р. у Чернівцях. Навчався у ЗОШ №33. Вихованець чернівецької ДЮСШ №2 (тренер – Юрій Лепестов) та УФК (Дніпропетровськ).

Команди:

«Дніпро» (Дніпропетровськ, дубль) – 2004-2007 (11),

«Кривбас» (Кривий Ріг, дубль) – 2007 (4),

«Таврія» (Сімферополь, дубль) – 2007 (3),

«Княжа-2» (Щасливе) – 2008 (7) – пів сезону,

«Фенікс-Іллічовець» (Калиніне) – 2009 (1) – пів сезону.

У 2009р. у складі студентської збірної України став чемпіоном Всесвітньої Універсіади. Зіграв всі матчі без замін. За цей успіх отримав звання майстра спорту міжнародного класу.

У 2010р. у складі команди Чернівецького національного університету став бронзовим призером ІХ Чемпіонату України з футболу серед ВНЗ III-IVр.а.

З літа 2010 р. знову у «Феніксі-Іллічовці».

На час Всесвітньої Універсіади-2009 був студентом Дніпропетровського державного інституту фізкультури і спорту. З осені 2009 р. продовжив навчання на факультеті фізичної культури та здоров'я людини Чернівецького національного університету ім. Ю. Федьковича.

Кобичик Петро Дмитрович

Арбітр національної категорії з футболу.

Народився 18 вересня 1945 року у місті Новоград-Волинському Житомирської області. Закінчив місцеву СШ №3 та Івано-Франківський технікум фізичної культури. У Чернівцях – з 1968 року.

Спортом почав займатися з 6 класу. Відвідував одразу три секції – футбольну, волейбольну та баскетбольну. Згодом віддав перевагу футболу.

В юнацькому віці з командою “Авангард” (Новоград-Волинський) став чемпіоном Житомирщини і отримав І розряд, завдяки чому був

призваний до спортивної роти. Під час служби в армії грав за збірну Львівського політучилища, з якою виграв Кубок мільйонів (або чемпіонат СРСР серед КФК) та посів 3 місце на першості Збройних сил СРСР. Один рік виступав у складі молодіжної збірної УРСР. Залучався до дублю СКА (Львів), був на оглядинах у львівських “Карпатах” та московському ЦСКА. Проте після армії все-таки віддав перевагу запрошенню від “Буковини”, з якою розлучився лише у 1971-74 рр., коли захищав кольори “Спартака” (Івано-Франківськ). З “Буковиною” виборював 2 місце у II лізі, а зі “Спартаком” – 1 місце у II лізі.

У 1979 році працював заступником директора стадіону “Буковина”, з 1980 по 1993 рр. – директором ДЮСШ “Буковина”, у 1993-95рр. – начальником команди “Буковина”, у 1995 році – тренером “Буковини”. З 1996 року – голова Чернівецької обласної федерації футболу.

З 1981 року почав судити футбольні матчі чемпіонату області. Через рік став арбітром республіканської категорії, а у 1986 році – отримав Всесоюзну категорію, яка за незалежності перетворилася на національну. У вищій лізі СРСР як головний арбітр провів понад 40 матчів. Обслуговував міжнародні матчі єврокубків та серед збірних команд.

З 1995 року – інспектирує матчі вищої ліги України. Тривалий час є головою експертної комісії ФФУ.

Лазенко Олексій Миколайович

Суддя національної категорії з футболу,
заступник голови Чернівецької обласної федерації
футболу, директор Чернівецького обласного центру
олімпійської підготовки.

Народився 29 липня 1953р. у с. Слобода

Новоселицького району. Закінчив місцеву середню школу, Івано-Франківський технікум фізичної культури та Кам'янець-Подільський педагогічний інститут ім. Затонського (факультет фізичного виховання, 1983 р.).

Футболом захопився в шкільні роки. Один рік займався в ДЮСШ «Буковина» у Михайла Пейсіса. До армії грав один сезон в обласних змаганнях за «Машзавод». Службу в лавах радянської армії проводив у 1970-73рр. на Північному флоті (грав за СКА, Североморськ). Брав участь у чемпіонаті Збройних сил СРСР.

Після армії грав у 1974-75рр. за «Буковину» (Чернівці). Після «Буковини» виступав за «Машзавод» (1976-78 рр.), з яким був чемпіоном і володарем Кубка Чернівецької області.

Загалом, вигравав 5 разів Чемпіонат області (з «Машзаводом», «Гравітоном» і тричі з «Легмашем») і тричі Кубок області («Машзавод», «Гравітон», «Легмаш»). За «Гравітон» виступав у 1979-80рр., за «Легмаш» – у 1981-83рр.

Ще не завершивши виступи на аматорському рівні, у 1982 році почав судити матчі Чемпіонату області. Через рік отримав можливість судити матчі першості СРСР (II ліга). Пізніше судив I лігу України (5 років, в т.ч. 3 роки в ролі головного арбітра). У 1994-98рр. був асистентом арбітра у вищій лізі України (закінчив за віком – у 45 років). Арбітр національної категорії.

Після закінчення суддівства і дотепер обслуговує матчі першості України у ролі делегата Федерації футболу України (перші чотири роки інспектував обласні змагання та першість України серед колективів фізкультури, потім – першість України серед команд II ліги, I ліги, та серед молодіжних складів Прем'єр-ліги).

Працював викладачем фізичного виховання чернівецької СШ-14, професійно-технічного училища №5 (при «Кварці»), керівником фізичного виховання СПТУ №3. З 1992 по 1997рр. був тренером Дежкомспорту України в Чернівецькій області. Паралельно на громадських засадах працював в обласній федерації футболу, в якій досі є заступником голови.

З 2007р. – директор Чернівецького обласного центру олімпійської підготовки.

Одружений. Виховує сина і доньку.

Семенов Валерій Борисович

Один з найпопулярніших гравців в історії буковинського футболу.

Народився 17 травня 1941 року в Ленінграді. З 1948 року переїхав до Чернівців, де жив у тітки. Закінчив чернівецьку школу №3 та Чернівецький торговельно – економічний інститут.

Футболом почав займатися з 1 класу в товаристві «Спартак». Перший тренер – Михайло Маркович Пейсіс. З юнацькою командою «Сокіл» виграв першість Чернівців. Дуже рано почав грати за дорослу команду «Спартак». У 1961 році був включений до складу чернівецького «Авангарду», який пізніше перейменували на «Буковину». Кольори головної команди краю захищав до 1975 року. Користувався шаленою популярністю у місцевих вболівальників. Практично на кожному матчі трибуни скандували: «Лерка! Лерка!».

Грав на позиції крайнього нападаючого. Оборонці суперників часто намагалися з порушенням правил зупинити його проходи, але прудкий «Лерка» тікав від них або перестрибував через простягнуті для підніжки ноги.

Мав запрошення від команд вищої ліги. Був декілька місяців у запорізькому «Металургу», але, за його словами, дуже тягнуло додому, тому повернувся до Чернівців. З «Буковиною» виборов друге місце у класі Б та здобув путівку до класу А.

Після закінчення виступів на майстрівському рівні деякий час грав за «Сільмаш», з яким виграв чемпіонат області та став срібним призером «Колосівської» першості України.

З 1978 року – тренер ДЮСШ «Буковина». Виховує низку гравців команд майстрів, серед яких найбільших висот досяг Сергій Черняк – экс – капітан київського «Динамо – 2» та гравець молодіжної збірної України. З київським «Динамо» Сергій виборював Кубок співдружності.

У вільний від роботи час любить читати та дивитися футбольні трансляції.

Скорейко Юрій Миколайович

Арбітр національної категорії з футболу.

Народився 18 листопада 1958 року в селі Борівці Кіцманського району Чернівецької області. Закінчив Тернопільський педагогічний інститут (факультет фізичного виховання).

Футболом почав займатися з 1968 року у Кіцманській дитячо-юнацькій спортивній школі (ДЮСШ) під керівництвом Ілларія Подільчука. У дорослому футболі виступав за команди «Колос» (Борівці), «Дружба» (Киселів) та «Метеор» (Чернівці). Найвище досягнення, як футболіста, - перше місце у чемпіонаті області.

З 1988 року розпочав суддівську кар'єру. На майстрівському рівні обслуговує матчі з 1992 року. У 1990 році став арбітром 2 категорії, через чотири роки – 1 категорії, а у 2000 – національної категорії.

У вищій лізі чемпіонату України відсудив понад 50 матчів. Виявив себе як надзвичайно принциповий суддя. Практично бездоганно обслуговує матчі чемпіонату області. Судив фінал Кубка області.

З 1993 року обіймав посаду заступника начальника облспорткомітету. З грудня 1997 року до лютого 1999 року був начальником обласного управління у справах фізичної культури і спорту. Залишив цю посаду з принципових міркувань – через те, що спортивна галузь отримувала від місцевої влади набагато меншу фінансову підтримку, ніж потребувала.

Останнім часом працює заступником директора спеціалізованої дитячо – юнацької школи олімпійського резерву (СДЮШОР) з хокею на траві при облспортуправлінні.

Одружений, виховує доньку Наталю 1989 р. н. Захоплюється рибалкою та туризмом.

Угречук Роман Георгійович

Майстер спорту з футболу, призер Всесоюзних змагань.

Народився 13 квітня 1957 року у Чернівцях. Закінчив Київський республіканський спортивний інтернат та Київський державний інститут фізичної культури і спорту.

Футболом почав займатися у 12 років під керівництвом тренерів ДЮСШ «Буковина» Михайла Мельника та Азіга Бронштейна. З 1972 року продовжив тренування у київському спорт інтернаті у групі Віктора Горбача. Перший успіх на національній арені відсвяткував через рік, коли у складі юнацької збірної УРСР виборов срібні нагороди на Всесоюзному турнірі «Юність» і був визнаний кращим півзахисником фінальної частини. До речі, нападаючим тоді назвали

гравця команди – переможниці – Грузії – майбутнього гравця збірної СРСР Рамаза Шенгелію. У 1974 році зі збіркою СРСР посів 2 місце на Спартакіаді школярів СРСР в Алма-Аті. Через рік в юнацькому складі київського «Динамо» здобув «срібло» першості СРСР і знову був визнаний кращим півзахисником фінальної частини. У 1975-76 рр. грав за дубль «Динамо» (Київ), де також виступали, зокрема, майбутні заслужені майстри спорту Володимир Безсонов та Сергій Балтача. Серед дублюючих складів динамівці тоді посіли друге та третє місця у чемпіонаті СРСР.

Після «Динамо» півроку провів у вінницькій «Ниві», а потім перейшов до «Буковини», з якою ставав другим призером та переможцем у друголіговій першості. За десятирічний стаж виступів в одній команді майстрів у 1987 році отримав звання майстра спорту.

Після закінчення кар'єри перейшов на тренерську діяльність. У 1989 році вивів новоселицький «Колос» до фіналу Кубка області і на 3 місце у чемпіонаті. Також був непоганим арбітром, але зайнятися серйозно суддівством не зволів.

Хлус Віктор Іванович

Майстер спорту з футболу, чемпіон і володар Кубка СРСР.

Народився 12 лютого 1958 року в місті Новгород – Сіверський Чернігівської області.

Футболом почав займатися з 9 років у Чернівцях під керівництвом Михайла Мельника. До футболу декілька років займався легкою атлетикою.

У команді майстрів дебютував у 1978 році («Буковина»). Навесні наступного року після співбесіди з Валерієм Лобановським написав

заяву про перехід до київського «Динамо». Два роки грав за динамівський дубль, з яким у 1980 році виграв першість серед резервістів. Того ж року вперше вийшов на поле в «основі», в якій зміцнився з наступного сезону. З київським «Динамо» у 1981 році виграв чемпіонат СРСР, а через рік – Кубок СРСР. Найбільш пам'ятним називає чвертьфінальний поєдинок Кубка чемпіонів у Бірмінгемі проти «Астон Вілли», в якому його назвали кращим гравцем зустрічі. Найважливішим голом у кар'єрі вважає м'яч, забитий у ворота московського «Спартака» на виїзді, який приніс перемогу динамівцям (2:1)

Крім «Буковини» та «Динамо» (Київ), захищав кольори одеського «Чорноморця», «Гурії» (Ланчхуті. Грузія), «ГАІС» (Гетеборг, Швеція, з ним виборов «бронзу» чемпіонату Швеції), «Ельфсборг» (вища ліга) та «Юнсері» (Швеція, перша ліга). У вищій лізі чемпіонату СРСР зіграв 162 матчі, забив 35 м'ячів.

Після закінчення кар'єри тренував юнаків та дубль шведського «Юнсері», а також був виконуючим обов'язки головного тренера. Потім працював директором футбольної школи київського ЦСКА («Арсенал»). Деякий час очолював команду «Арсенал – 2».

Дружина – заслужений майстер спорту з художньої гімнастики Стелла Захарова. Виховують сина та доньку.

Черняк Сергій Володимирович

Перший серед буковинців гравець молодіжної збірної України та переможець Кубка СНД з футболу.

Народився 25 жовтня 1978 року в Чернівцях. Закінчив місцеву середню школу №4.

Футболом почав займатися з 8 років у ДЮСШ «Буковина» під керівництвом Валерія Семенова. В юнацькому віці неодноразово ставав кращим бомбардиром різноманітних турнірів.

У команді майстрів дебютував 1993 року – у складі «Буковини», чий кольори захищав до 1996 року, коли був призваний в армію до київського «Динамо». З 1996 по 1999 рр. грав за «Динамо – 2». У 1998 – 99 рр. був капітаном команди. В основному складі «Динамо» у чемпіонаті України провів три матчі. З динамівцями став володарем Кубка співдружності у Москві. Залишитися в «Динамо» після строкової служби переконав сам Валерій Лобановський, який називав Сергія дуже перспективним футболістом.

Першим серед вихованців буковинського футболу залучався до юніорської та молодіжної (олімпійської) збірних незалежної України.

З 1999 до 2004рр. виступав під прапором полтавської «Ворскли». З нею грав і у Кубку УЄФА. Якийсь час також був капітаном полтавської команди.

З літа 2004 року виступає за кордоном.

Одружений. Разом з дружиною Наталею виховують сина Микиту 2000 року народження та доньку Аню 2004 року народження.

Шелепницький Юрій Григорович

Захисник, півзахисник, тренер.

Народився 18 січня 1965 року в Лужанах Кіцманського району Чернівецької області. Перший тренер – Іларій Подільчук. Виступав у чернівецькій "Буковині" у 1983 – 2003 роках (з перервами). У буковинській команді зіграв 361 матч (21 гол). У 1989 – 1992 роках із успіхом грав у одеському "Чорноморці" (80 зустрічей, 5 м'ячів). Захищав кольори

турецьких клубів "Трабзонспор" (Трабзон), "Алтай" (Ізмір), "Денізліспор" (Денізлі). У 2002 – 2007 роках був головним тренером "Буковини". Перший капітан національної збірної України.

Досягнення: переможець союзної другої ліги (шоста зона) – 88, володар Кубка України – 92, чемпіон України (друга ліга) – сезон 1999/2000, чемпіон і володар Кубка України серед ветеранських команд – 2005.

Юрій Шелепницький увійшов у історію українського футболу як перший капітан нашої національної збірної. Уродженець Буковини у квітні 1992 року вивів збірну України на матч проти Угорщини. На жаль, це була перша і остання гра Юрія у збірній. Цікаво, що Шелепницький має досвід виступів у збірній СРСР. Тоді цю команду тренував Анатолій Бишовець.

Буковинець Юрій Шелепницький тричі відмовлявся перейти у київське "Динамо". Воспанне Юрія кликав в уславлений клуб у 1996 році Йожеф Сабо. Однак, Шелепницький вирішив виступати в команді "Алтай". Вправний гравець також відмовився перейти у московське "Динамо". "Для мене Москва – занадто велике місто", - сказав колись Юрій Шелепницький.

Одружений. Дружина Сніжана у студентські роки займалася хокеєм на траві та легкою атлетикою. Виховують сина Дениса 1999 р. н.

Література

Книги

1. Абетка футболіста: навчальний посібник. - Чернівці: Рута, 2002. - 232 с.
2. Зінченко, О. О. Уроки футболу в школі / О. О. Зінченко, А. Г. Васильчук. - К.: Чернівці, 2002. - 213 с.
3. Коржевский, В. Н. «Летопись буковинского футбола» (1902-1992 гг.) / В. Н. Коржевский, В. В. Степанчук. - Глыбока, 1993. - 103 с.
4. Культурно-просвітницькі, конфесійні, спортивні та молодіжні об'єднання німців // Осадчук, С. Німці Буковини: історія товариського руху (друга пол. ХІХ – поч. ХХ ст.). - Чернівці: Золоті литаври, 2002. - С. 186-214.

Статті

1. Боднарюк, Ю. «Чоловіки від травм не плачуть, а після програшу - буває»: тренер «Буковини» В. Заяць про життя, футбол та плани команди / Ю. Боднарюк // Молодий буковинець. - 2011. - 29 вересня - С. 19
2. Визначено кращих буковинських спортсменів 2011 року: десятка кращих спортсменів Чернівецької обл. 2011 р. // Погляд. - 2011. - 29 грудня. - С. 20.
3. Врятували і здивували : [найкращий футболіст Першої ліги] // Молодий буковинець. – 2011. – 29 грудня. – С. 11
4. Кукурудз, С. «Буковина» пододала аутсайдера : [на фото Руслан Гунчак] / С. Кукурудз // Молодий буковинець. – 2011. – 28 квітня. – С.19
5. Мазурашу, Г. Розгромити «Чорноморець» допоміг... дідусь Руслана Гунчака / Г. Мазурашу // Молодий буковинець. – 2011. – 21 квітня. – С. 19
6. Салітра, М. «Любив футбол з дитинства»: [найкращий гравець Першої ліги Р. Гунчак про те, як починав грати у футбол] / М. Салітра // Молодий буковинець. - 2011. - 12-13 серпня. - С. 10.
7. У Чернівцях нагородили кращих спортсменів // Молодий буковинець. – 2012. – 26 січня (№ 4). – С. 20

8. Фатін, П. Гра мільйонів, або розповідь про футбол: [історія футболу] / П. Фатін // Історія для допитливих. - 2011. - № 3. - С. 22-27.
9. Фатін, П. Споукмен ультра: [про футбольних фанатів] / П. Фатін // Історія для допитливих. - 2011. - № 3. - С. 28-29.
10. Чорний, В. Футбол нам завезли австрійці: 110 років тому в Чернівцях зіграли перший футбольний матч / В. Чорний // Молодий буковинець. - 2011. - 19 травня. - С. 12.

**58000 м. Чернівці, вул. Шевченка, 29,
тел. факс. (0372) 52-21-23, тел..52-60-41
[http: //bukovinchiki.cv.ua](http://bukovinchiki.cv.ua)
e-mail: childlibbuk@rambler.ru**